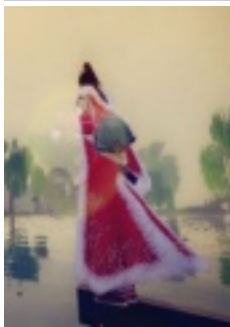

Đi Tìm Đảo Đào Hoa

Contents

Đi Tìm Đảo Đào Hoa	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	11
8. Chương 8	12
9. Chương 9	14
10. Chương 10	16

Đi Tìm Đảo Đào Hoa

Giới thiệu

Phương pháp ôi thiu này là từ Từ Lỗi mà ra. Phản ứng đầu tiên của Âu Dương là nhìn Từ Lỗi đầy kh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/di-tim-dao-dao-hoa>

1. Chương 1

Phương pháp ôi thiu này là từ Từ Lỗi mà ra

Phản ứng đầu tiên của Âu Dương là nhìn Từ Lỗi đầy khinh thường rồi mắng:

– Đầu cậu bị úng nước à, lại để mình đi giết hại rường cột tương lai của quốc gia

Từ Lỗi không nóng nảy, sờ sờ cái bụng phê, thậm chí còn ợ lên một cái. Lúc đó, bọn họ vừa ăn uống no nê, đang trên đường quay về khách sạn, đứng dưới tàng cây ngô đồng. Cuối thu, lá ngô đồng rơi đầy khiến

bước chân đi qua có tiếng lạo xạo.

– Cậu đăng nào chả quá nhàn rồi, kiếm chút tiền cũng là thêm vui vẻ còn gì. Từ Lỗi cười nịnh nọt.

– Mình chẳng cần mấy đồng tiền đó

Âu Dương bắt đầu tức giận. Anh vô cùng nghi ngờ năng lực, phẩm hạnh của đám quan phụ mẫu nơi quê nhà này. Từ Lỗi dựa vào cái gì mà vượt qua hàng vạn giáo viên giỏi trở thành Cục trưởng cục giáo dục trẻ nhất thành phố

Từ Lỗi ôn tồn:

– Mình biết, cậu là người có tiền, vậy cống hiến một chút vì sự nghiệp giáo dục của quê nhà đi

Âu Dương suýt thì uất nghẹn:

– Từ đại cục trưởng, mình đang nói tiếng nước ngoài sao? Anh nghe không hiểu?

Từ Lỗi gật đầu như gà mổ thóc:

– Chính là mong cậu đi dạy tiếng nước ngoài đó! Cậu đừng vội, hãy nghe mình nói. Lớp này không phải là lớp bình thường, là lớp đặc biệt. Năng lực tự học, ý thức tự giác của bọn chúng đều rất tốt, thực ra cậu chẳng phải tốn nhiều công sức gì. Cậu ở đó chỉ là tạo thanh thế, là cờ xí rực rỡ thôi. Thử khoa khoa xã hội thi vào trường đại học, trúng tuyển đại học Oxford với học bổng toàn phần, chưa đến ba mươi đã kiếm đủ tiền cho cả đời ăn chơi phong lưu. Còn có gì có thể kích động lòng người hơn không? Điều cậu phải làm chỉ là đề cao bản thân mình, đem những vấn đề cũ kỹ bên Oxford ném cho bọn trẻ. Những cái này chẳng lẽ cậu không làm được?

Âu Dương trừng mắt nhìn Từ Lỗi, hơn nửa ngày mới đáp lại:

– Thì ra cậu muốn biến mình thành tấm bia sống.

Từ Lỗi giả bộ đáng thương:

– Huynh đệ à, vừa lên chức, chuyện đau đầu đầu tiên của mình chính là gặp phải chuyện giáo viên tiếng Anh của lớp chuyên cấp ba bị tai nạn xe cộ. Giúp anh em đi! Mình thật tình cảm thấy cậu là người thích hợp nhất

Âu Dương im lặng

– Mình lại nói cho cậu tin này nhé, nghe nói trường này, giáo viên nữ, học sinh nữ rất đẹp, chính là mỹ nữ như mây đó! Từ Lỗi nháy mắt

Âu Dương hung hăng đập Từ Lỗi một đập, vui vẻ nói:

– Cậu đúng là miệng chó không có ngà voi!

Không chịu được thủ đoạn vừa đấm vừa xoa của Từ Lỗi, Âu Dương thỏa hiệp

Nhất Trung cũng là trường cũ của Âu Dương, từng gốc cây ngọn cỏ anh đều rất quen, dù nhắm mắt lại cũng không nhận nhầm nhưng Nhất Trung bây giờ lại là một nơi xa lạ. Năm trước, trường chuyển địa điểm từ nội thành đến ngoại ô phía Tây thành phố

Ngày đầu tiên đi làm đã gặp phải ngày sương mù, tầm nhìn xa tối đa cũng chỉ trong 10m. Dừng một hồi mà tóc đã ướt đầm sương.

Theo lệ của Nhất Trung, buổi sáng sau khi lên lớp sẽ đến giờ thể dục.

Tổ trưởng tổ bộ môn dẫn Âu Dương đứng ở sân bóng rổ, chỉ trở giới thiệu về Nhất Trung như thể đang chỉ cả giang sơn xã tắc. Âu Dương gật đầu lia lịa, thực ra nhìn đâu cũng chỉ là một màu trắng xóa.

Một nhóm học sinh chạy qua trước mặt hai người

– Ai dà, lại một đứa quái thai

Tổ trưởng tổ bộ môn nhìn chằm chằm bóng dáng cao gầy ở cuối nhóm học sinh, giọng rất biểu cảm

Âu Dương kinh ngạc quay lại.

– Mỗi lớp chọn của khóa cuối cấp đều có một quái thai như vậy. Năm kia, có em học sinh, chỉ còn có một tuần nữa thôi là đến kì thi vào đại học thể mà tự nhiên bỏ mặc mọi thứ, đi du lịch vòng quanh thế giới. Mẹ nó chứ, tốt xấu gì cũng thi cho xong, chờ giấy báo của Thanh Hoa rồi thích làm gì thì làm. Năm trước thì có một em nói gì mà hiểu rõ hồng trần rồi muốn cạo đầu làm hòa thượng, nói như thế thì lòng mới được bình an. Em ấy thì an bình rồi, chỉ có chúng tôi là ngày đêm bất an mà thôi.

Âu Dương sờ sờ mũi, có vài phần đồng tình nhìn tổ trưởng tổ bộ môn.

– Khóa này là?

– Mẹ Hoàng Dung, chẳng biết bao giờ sẽ nổi điên nữa

Tổ trưởng tổ bộ môn vô cùng đau đớn.

Ọc ọc... Âu Dương còn tưởng mình nghe nhầm:

– Hoàng Dung gì cơ?

– Chính là con gái của Hoàng lão tà trong “Xạ điêu” đó.

2. Chương 2

Quá tà môn, cô bé đó thực sự lại tên là Phùng Hành

Âu Dương lơ đãng nhìn qua, cô ngồi ở dãy bàn cuối cùng trong phòng, không có bạn ngồi cùng bàn. Vóc dáng cao, gầy, tóc không buộc đuôi ngựa như những cô gái khác mà buông xõa trên vai.

Lúc tổ trưởng tổ bộ môn đưa Âu Dương đến đây, nhóm học sinh giỏi đó đều hiểu ý mà ngẩng đầu lên, mặt không thay đổi, ánh mắt hờ hững như thể ngoài đề thi vào đại học, trên đời này chẳng có gì đáng để khiến bọn trẻ dao động.

Cô là học sinh duy nhất nằm gục lên bàn, chẳng buồn động mắt

Chờ tổ trưởng đi rồi, Âu Dương đi xuống bục giảng, nói chuyện với học sinh bằng Tiếng Anh. Theo lời Từ Lỗ, sinh viên Oxford chính hiệu vừa tới, mặt biển yên lặng bắt đầu có gió nhẹ thoảng qua, đám học sinh tinh anh không khỏi ngồi thẳng lưng, mắt nhìn chăm chú theo Âu Dương.

Âu Dương đứng bên cạnh bàn cô

Mặt bàn là một tờ giấy Tuyên Thành lớn, cô vẽ hình một cung nữ cổ đại trên tờ giấy Tuyên Thành. Y phục bay bay, thần thái mơ hồ. Cô rất chuyên chú, dường như không cảm nhận được sự tồn tại của Âu Dương. Âu Dương ho vài tiếng nhưng cô cũng chẳng có phản ứng gì, anh cúi người gõ gõ lên bàn

Cô từ tốn ngẩng đầu để lộ ra khuôn mặt thanh tú, không phải là quá xinh đẹp, rung động lòng người, giống như cô em gái nhà hàng xóm

Trong “Xạ điêu”, về mẹ của Hoàng Dung, Kim lão gia miêu tả về bà chỉ là qua vài lời của Chu Bá Thông. Nhưng nghĩ lại mà xem, Hoàng lão tà là nhân vật cỡ nào, người con gái xứng đôi với Hoàng lão tà tất nhiên cũng phải là thiên hạ vô song. Huống chi nàng còn có trí tuệ hơn người, cuốn “Cửu âm chân kinh” dày như vậy, nàng chỉ lật qua một lần mà đã có thể đọc vanh vách từ đầu tới cuối.

– Có thể phiền em một chút không? Âu Dương tươi cười nhã nhặn

Hàng mi đen hơi chớp, tay xoay xoay bút chẳng chút bối rối, cũng chẳng cố che đi tờ giấy Tuyên Thành trên bàn

– Mời em dùng tiếng Anh miêu tả lại nhân vật này

Ánh mắt Âu Dương đảo qua một vòng rồi dừng lại trên mặt bàn

Cô run người nhưng chỉ qua một giây đã bắt đầu miêu tả, thậm chí còn kể lại một lượt câu chuyện xưa đó. Người trong bức tranh là Triệu Linh Nhi trong “Tiên kiếm kỳ hiệp truyện”, là một cô gái thần bí, huệ chất lan tâm, thích một chàng trai là Lý Tiêu Dao.

Tổ trưởng tổ bộ môn từng nói: Phùng Hành thực sự là có khả năng gặp một lần là nhớ, hơn nữa khả năng suy luận từ một thành mười cũng rất mạnh. Nhưng tính tình phóng túng, lúc cao hứng có thể thoải mái vào top 10 nhưng lúc không thích thì xếp thứ một nghìn trở xuống. Không thể quá đề cao cô nhóc này, nếu không sẽ quá tự mãn.

Miêu tả xong, Phùng Hành khiêu khích vênh vênh mặt

Âu Dương chẳng tỏ vẻ gì, tùy tiện cầm quyển sách giáo khoa trên bàn bên cạnh, lật qua một trang :

– Bài này đã đọc chưa?

– Cho em hai phút!

Phùng Hành đón lấy quyển sách. Cô đọc rất chăm chú, cẩn thận. Qua hai phút, cô buông sách, cao giọng ngâm nga, sau đó lại dùng tiếng Trung dịch lại một lượt.

Quả thực danh bất hư truyền, xứng với cái tên Phùng Hành. Âu Dương bốn cọt nhướn mày

– Em có thể ngồi chưa?

Trong mắt Phùng Hành đã lộ rõ sự mất kiên nhẫn

Âu Dương gật đầu.

Cô tiếp tục trang trí cho thất lưng của nữ tử trong tranh, từng nét từng nét thật cẩn thận. Không hiểu vì sao, bàn tay hơi run run

Lúc ăn trưa, chủ nhiệm lớp chọn kia ngồi cùng bàn với Âu Dương:

– Không cần nghĩ nhiều, chúng tôi cũng thường bị em ấy làm cho điều đứng

Âu Dương thần nhiên cười:

– Nhưng quả thật chính là một thiên tài hiếm có

Chủ nhiệm lớp thở dài:

– Đúng, đáng tiếc quá bướng bỉnh. Có đôi khi thực sự muốn tìm “Cửu âm chân kinh” hay “Quỳ hoa bảo điển” đến mà ép nó

– Nói chuyện với phụ huynh chưa?

– Phụ huynh em ấy cũng chẳng làm được gì. Đứa trẻ này, quản chặt quá chẳng biết sẽ gây chuyện gì. Để mặc nó đi. Điều kiện nhà em ấy không tệ, thừa sức nuôi em ấy.

– Thế rốt cuộc là em ấy muốn gì?

Âu Dương lăm bằm lầu bầu.

3. Chương 3

Trường học thuê nhà cho Âu Dương, cách trường hai bến xe bus.

Nhà trọ có một cây nhãn to, mỗi sớm luôn có những chú chim nhỏ riu rít còn đứng gờ hơn cả đồng hồ báo thức. Trời bắt đầu sáng là đã riu rít không ngừng.

Âu Dương mở tung cửa sổ, đàn chim nhỏ vỗ cánh bay xa

Thời tiết điển hình của cuối thu, trời cao, ít mây, trong làn gió có thêm hơi thở lạnh lạnh.

Lúc rửa mặt, một chiếc lá rơi vào chậu rửa mặt. Gió thu cuốn hết lá vàng! Âu Dương nhặt chiếc lá lên, bỏ vào sọt rác.

Ngoài nhà trọ có mấy cửa hàng bán đồ ăn sáng, trong đó có một nhà bán sữa đậu nành thơm ngon, vừa làm vừa bán luôn. Bên trong còn có cả đậu đen, hạnh nhân, chủ cửa hàng nói như vậy vừa đẹp da lại chống ung thư. Mỗi ngày Âu Dương đều uống một ly, ăn chút điểm tâm rồi đạp xe đi làm

Cổng trường, xe chật ních một hàng, Âu Dương không thể không dắt xe. Vừa ngẩng đầu đã thấy Phùng Hành đứng ở ven đường, ánh mắt đắm đắm, vẻ mặt say mê. Anh nhìn theo ánh mắt cô, khóe miệng dần cong lên. Là giáo viên âm nhạc, vừa kết hôn, chồng đưa đi làm, hai người đang hôn nhau trong xe.

Phùng Hành theo bản năng quay lại

Độ cong nơi khóe miệng Âu Dương càng tăng.

Phùng Hành xấu hổ đỏ mặt nhưng lại cố gắng mà trợn tròn mắt. Tiếng chuông vào lớp vang lên. Âu Dương mỉm cười thu tầm mắt rồi nghênh ngang đi vào.

Tiết 4 Âu Dương không có lớp, đến nhà ăn trong trường ăn cơm trước thì thấy bên cửa có một người ngồi đó, là Phùng Hành.

Cô ăn rất ít, còn kiêng ăn, trên bàn ăn có rất nhiều đồ ăn không hề đụng đũa. Ăn xong cũng chẳng chào hỏi mà chỉ nhìn chằm chằm vào Âu Dương.

Tự học buổi tối không phải là ca trực của Âu Dương, vừa tan học đã đạp xe về nhà

Một chiếc xe bus xuyên qua hoàng hôn, đi song song cùng Âu Dương về đến bến xe bus trước cửa nhà trọ. Cửa xe mở ra, cả một đám người như sóng biển ủa ra. Phùng Hành đeo balo, vuốt lại tóc mái bị gió thổi tung rồi đi vào khu nhà

Âu Dương nhú mày.

Sáng sớm hôm sau, Âu Dương ra khỏi cửa hàng sữa đậu nành đã lại thấy Phùng Hành đứng bên trạm xe bus, đầu ngẩng cao, chẳng biết là đang nhìn trời hay nhìn mây. Có vẻ cô là người nóng tính, thấy xe bus mãi không tới bèn bấm môi đi bộ tới trường

Hai người đều đi trên đường bộ, vẫn duy trì khoảng cách vài m. Âu Dương mấy lần dừng xe nhìn về phía cô. Không phải là cúi đầu buộc lại dây giày thì cũng là đang vội vàng tìm gì đó trong balo.

Âu Dương hiểu, cô không muốn chào hỏi, bắt chuyện gì mình, cười cười, chẳng bắt ép, chân nhún bàn đạp mạnh hơn. Đến ngã tư đường dừng lại chờ đèn xanh, anh lại nhìn về đằng sau. Cô và anh vẫn duy trì khoảng cách vài m, trong nắng sớm, vầng trán xinh đẹp lấm tấm mồ hôi.

Sau này, mỗi buổi sáng và mỗi chạng vạng đều diễn ra cảnh tượng này, gặp nhau, cùng đi trên đường.

Qua mấy tuần, Âu Dương đã dần thích ứng với công việc ở đây

Thu dần xa, mùa đông lại lạnh lẽ đến gần, thời tiết dần trở nên lạnh giá, một buổi hoàng hôn, trong đất trời đã bắt đầu có những hạt tuyết bay bay.

Đến văn phòng lấy bài thi, gặp chủ nhiệm lớp, thấy chủ nhiệm lớp nhăn mày mà ngồi đót thuốc

– Thành tích kì thi giữa kì không tốt? Âu Dương hỏi

Chủ nhiệm lớp lắc đầu:

– Vấn ỏn! Là Phùng Hành, tôi có cảm giác sắp không nắm bắt nổi con bé nữa rồi. Đi muộn, về sớm, trốn học, sợ là lại gây chuyện

Âu Dương nói:

– Không thể nào, giờ tôi đứng lớp em ấy rất ngoan

Tuy rằng vẫn như trước, chuyên tâm vẽ tranh mỹ nữ.

– Tiết của cậu đều là giữa giờ

Chủ nhiệm lớp thở dài:

- Tôi gọi điện thoại cho nhà em ấy, cha mẹ em ấy đều nói ngày nào em ấy cũng đến trường từ sớm, tối muộn mới về nhà
- Nhà em ấy ở đâu?
- Nội thành, cách trường khá xa, mất khoảng 7,8 chặng xe bus.

Chủ nhiệm lớp than thở mà không chú ý rằng về mặt Âu Dương dần trở nên nghiêm túc

4. Chương 4

Từ Lỗi tìm Âu Dương uống rượu, cảm tạ anh ủng hộ công việc của mình. Mới hơn hai tháng, Âu Dương đã trở thành giáo viên triển vọng trong trường. Từ Lỗi có chút đắc ý, trong lịch sử Nhất Trung, chưa từng có giáo viên nào có bằng cấp cao như vậy

Âu Dương cầm di động có chút do dự. Từ Lỗi lúc tỉnh táo thì còn có chút đáng người chứ vừa uống rượu thì như thay tâm đổi tính. Đường đường là đại lão gia mà khóc lóc âm ỉ như phụ nữ. Tất cả những chuyện xưa cũ đều cứ thế mà phun ra ngoài.

Sau, Âu Dương từng giễu cợt anh. Từ Lỗi lại cãi lại rất hùng hồn: “Người sống trên đời đủ mệt mỏi, việc cơ quan, việc nhà cửa, bao nhiêu chuyện phiền muộn đều nín nhịn trong lòng, nếu không tìm cách phát tiết ra ngoài thì sẽ biến thành khối u trong cơ thể. Tôi còn muốn nhìn ngắm thế giới tươi đẹp này lâu hơn một chút”

Âu Dương không nói gì.

Hai người hẹn nhau ở nhà hàng Hàn Quốc, ăn thịt nướng, uống nước hoa quả.

Từ Lỗi ngại không đủ đô nên đòi đổi thành rượu hoặc bia. Âu Dương khoát tay với phục vụ rồi nói với Từ Lỗi:

- Cậu có soi gương không thế, cũng sắp 100kg rồi đấy, mình không có sức khiêng cậu về nhà đâu

Từ Lỗi cười lớn:

- Sao cậu càng già càng trở nên nho nhã thế này, năm đó, mấy người chúng mình, tính ra cậu là người khỏe nhất mà
- Năm đó cậu cũng còn thon thả lắm

Âu Dương lật miếng thịt ba chỉ trên nồi rồi lườm Từ Lỗi

- Hảo hán không nhắc lại chuyện anh dừng năm xưa, giờ thì thành thùng nước rồi.*

Từ Lỗi cúi đầu nhìn chiếc eo phệ của mình mà bĩu môi.

Nước hoa quả chua chua ngọt ngọt ăn cùng thịt nướng rất hợp.

Ăn ngang bụng, Từ Lỗi lau mồ hôi trên trán, nhìn chằm chằm Âu Dương:

- Bạn à, thành thật khai ra đi, vì sao cậu lại quy ẩn nơi rừng núi? Tuổi này chính là tuổi phong nhã hào hoa cơ mà! Thất tình? Không giống, cậu có sự nghiệp, có bề ngoài, không có chuyện phụ nữ không yêu cậu

Âu Dương chậm rãi nhả ra một chữ:

- Mệt!

- Cầu lời giải đáp. Từ Lỗi vươn người tới.

Âu Dương buông đũa:

- Làm cấp dưới, mặc kệ cậu có giỏi giang, cống hiến nhiều cỡ nào, lương bổng cao bao nhiêu thì vẫn có rất nhiều trói buộc. Làm ông chủ, dưới là cả đám nhân viên, cậu như ngồi trên chiếc đu quay khổng lồ, cứ thế mà xoay vần. Nói trắng ra, làm gì cũng chẳng qua là vì tiền thôi. Mình không có yêu cầu cao với vật chất, tiền dưỡng già cho cha mẹ cũng có đủ. Mình dừng lại nghỉ ngơi một chút chắc cũng được chứ!

Từ Lỗi không thể gạt bừa:

- Nhưng cậu còn nghĩa vụ quan trọng cần làm
- Cái gì?
- Kết hôn sinh con.

Âu Dương cười, giờ chén lên:

- Chuyện đó thì chỉ có thể gặp chứ không thể cầu.

Từ Lỗi vỗ ngực:

- Việc này chú cứ để anh

Âu Dương nói:

- Đẹp đi, khẩu vị của cậu quá dở

Vừa nói xong, Âu Dương có chút hối hận. Vợ của Từ Lỗi không phải là bình thường mà là vừa béo vừa lùn nhưng người ta lại là cháu gái của thị trưởng. Từ Lỗi cũng không hoàn toàn là lợi dụng vợ, hai người chơi với nhau từ nhỏ, cũng có chút tình cảm nhưng tuyệt đối chưa đến mức lấy thân báo đáp. Lúc học đại học, Từ Lỗi có thích một nữ sinh phong cách tomboy trong lớp. Cụ thể có chuyện gì thì Từ Lỗi lại không chịu nói

“Trên đời này, được như Quách Tĩnh Hoàng Dung làm đôi thần tiên quyến lữ thì được mấy người”. Khi Từ Lỗi kết hôn, Âu Dương ở nước ngoài. Khi gửi bưu kiện qua cho Âu Dương, Từ Lỗi đã thổ dài với Âu Dương như thế.

Âu Dương bất an nhìn qua

Từ Lỗi ăn nhồm nhoàm một miếng to, vẻ mặt chẳng cho là đúng. Đàn ông vì sự nghiệp thì cũng nên có chút hi sinh. Giang sơn và mỹ nhân, cá và tay gấu không thể mong có hết.

Ăn xong, hai người chia tay ở ngay ngoài cửa hàng

Âu Dương dắt xe chậm rãi đi về, đến cửa nhà trọ, nhìn đồng hồ đeo tay, đã là 9h hơn

Dưới gốc cây đột nhiên có người xông ra chắn trước xe anh. Ánh đèn đường ảm đạm chiếu lên người cô, Âu Dương thấy ngực cô vì thở gấp mà phập phồng, hơi thở nặng nề.

- Bạn học Phùng Hành, có bài gì không hiểu sao?

Âu Dương hỏi, thần thái ôn hòa.

Hai tay Phùng Hành run run, dùng sức rất lớn mới tìm được giọng nói của mình:

- Thầy... đi đâu? Giọng nói cũng run run
- Đi uống rượu! Âu Dương nhún nhún vai.
- Em... chưa ăn cơm

Giọng nói có chút oán trách, hờn dỗi

- Vậy em về nhà sớm đi
- Thầy... mua trà sữa cho em!

Phùng Hành tức giận chỉ qua cửa hàng bên kia đường

Âu Dương dựng xe dựa vào tường, khoanh tay trước ngực:

- Bạn học Phùng Hành, thầy giáo là người dạy dỗ học sinh chứ không phải là người chịu trách nhiệm mời cơm học sinh

Mặt Phùng Hành đỏ bừng, lại cãi chày cãi cối:

– Nhưng thầy... thầy là đàn ông!

Âu Dương gật gật đầu:

– Đúng, thầy là đàn ông, thầy sẽ chăm sóc, che chở với người con gái thầy thích nhưng em là học sinh của thầy

Phùng Hành cứng đờ người ở đó, giây sau, cô như gào lên:

– Em thích anh, Âu Dương!

Cô không gọi anh là thầy, ngữ điệu cũng chẳng hề bối rối như thể những lời này đã ấp ủ trong lòng từ lâu, hôm nay mới được nói ra

Âu Dương khẽ à lên một tiếng, im lặng vài giây rồi chậm chậm nói:

– Biết rồi! Nhưng mà...

Tim Phùng Hành treo lên tận cổ họng

– Em không xứng với tôi!

5. Chương 5

Một ly trà sữa vị caramen, hai chiếc bánh sừng bò

Âu Dương đưa cho nhân viên thu ngân 50 tệ, nhân viên trả lại cho anh mấy tờ tiền lẻ và hóa đơn. Anh nhét hóa đơn vào ngăn ngoài của balo Phùng Hành:

– Mai đến trường trả tiền cho tôi!

Phùng Hành đang cầm khay đồ, cả người như con rối gỗ vô ý thức, mắt nhìn chăm chăm một phía

– Vì sao?

Không xứng? Điều này quá đả kích, Phùng Hành nhất thời không chấp nhận nổi

– Vì sao em lại thích tôi?

Âu Dương dựa vào ghế nhìn xuống cô

Phùng Hành hít sâu một hơi, ngồi thẳng lại, hơi ấn ngực rồi nói:

– Những ngôi sao thần tượng trong phim, những anh chàng đẹp trai đôi khi gặp trên đường, những học sinh ưu tú trong trường, em thấy bọn họ mà nơi này vô cùng bình tĩnh nhưng thầy vừa xuất hiện, nơi này đã trở nên hoảng loạn, rất lâu cũng chẳng thể bình thường lại. Đó có phải là thích không?

– Vì vậy mỗi sáng sớm em chạy qua nửa thành phố, đến đây rồi cùng tôi đi làm, buổi chiều trốn tiết cuối và trốn học tối tan tầm cùng tôi, còn chạy tới nhà ăn của nhân viên trong trường ăn cơm?

Tại Phùng Hành đỏ bừng nhưng cô không tránh không né, nhìn Âu Dương chăm chú chỉ là giọng nói có chút ngại ngùng:

– Thầy... dạy không nhiều, em... muốn được thấy thầy nhiều hơn một chút

Âu Dương hơi tròng mắt:

– Hôm nay đợi bao lâu?

– Bốn tiếng... Em không biết thầy đi đâu, rõ ràng thấy thầy ra khỏi trường nhưng lúc đó quá đông... em...

Cô cúi đầu xoắn mười ngón tay thon vào nhau

– Ăn đi! Âu Dương thúc giục.

Phùng Hành cố lấy dũng khí, ngẩng đầu:

– Trong sách nói, con gái dù làm đến tổng thống thì niềm hạnh phúc lớn nhất cũng chính là gặp được người yêu thật lòng. Em... đã gặp, em không thể bỏ qua

– Em đọc không ít sách! Âu Dương cười nói.

Cuối cùng cũng là trẻ con, lập tức mất kiên nhẫn:

– Em có xứng với thầy không?

Âu Dương lắc đầu:

– Thầy muốn có người yêu, là bạn, là người cùng thầy sánh vai, hai người có cùng tiếng nói, tự nhiên, ăn ý. Thầy không muốn là cha, là anh. Thích là ngang hàng, là từ hai phía, ấm áp. Em nhỏ hơn thầy 12 tuổi, chưa tốt nghiệp trung học, dựa vào cái gì mà thích thầy?

Phùng Hành há hốc miệng, hiển nhiên câu hỏi này làm khó cô.

Cũng đã muộn, Âu Dương nghĩ nghĩ, xuất phát từ sự lo lắng vẫn gọi chiếc taxi mà đưa cô về. Suốt đường đi cô chẳng nói gì, chỉ ngậy người nhìn ánh đèn rực rỡ bên ngoài.

Lúc về nhà, vừa khéo cũng là lúc tan học buổi tối.

Cô chào từ biệt Âu Dương, định nói gì đó nhưng lại thôi

Âu Dương quay về, ở ghế sau lại nhặt được chiếc di động cô làm rơi. Di động màu trắng, ảnh nền là khi anh đang đạp xe đạp, mặc chiếc áo gió, tóc bị gió thổi rối tung. Nói thật, anh chẳng nhìn ra trên người mình có chỗ nào hấp dẫn.

6. Chương 6

Trời âm u, gió Bắc gào thét. Đến chạng vạng trời lại nổi mưa bụi, hạt mưa tạt vào mặt cũng có chút đau rát như thể có dao nhỏ đâm vào

Thành phố phía nam, mùa đông lạnh lẽo, trong phòng hay ngoài phòng đều khô lạnh, bật điều hòa cũng chẳng hơn là mấy.

Âu Dương vẫn giữ thói quen cũ, mỗi ngày đều tắm nước ấm. Trên mặt nước là những sợi tóc nổi, từng sợi từng sợi. Không chỉ tóc rụng nhiều mà thị lực của anh cũng dần giảm sút

Tâm tình có hơi nặng nề

Trong hộp mail có mấy bức thư của đồng nghiệp cũ, đều cùng một câu hỏi, vì sao anh lại từ chức về nước? Có một đồng nghiệp nói bóng nói gió, hỏi có phải anh không hài lòng với tiền lương, nếu đúng thì ông chủ chịu thương lượng. Anh không hồi âm lại.

Vì sao lại về nước? Anh kéo áo ngủ bó sát người lại, lá rụng về cội, đó cũng là lẽ thường tình

Chuông di động vang lên, mẹ anh gọi điện từ quê

Nhà anh ở vùng nông thôn, anh vốn định về đó nhưng vì gặp gỡ Từ Lỗi mà sinh ra nhiều chuyện bất ngờ.

Mẹ nói sắp đến Tết, trong nhà đang chuẩn bị đón tết, còn đặc biệt thuê người trang hoàng phòng giúp anh. Anh đáp, không phải không có tiền, sao không trang hoàng cả nhà? Mẹ không đáp, chỉ hỏi khi nào anh về

Cửa đột nhiên bị đập ầm ầm

Anh vội cúp máy, đi mở cửa.

Phùng Hành đứng ngoài cửa, tóc ướt đẫm, thở hổn hển nói:

– Thầy... cho em 4 năm, em nhất định có thể xứng với thầy!

Bốn năm, bốn lần 365 ngày! Mặt anh chẳng chút thay đổi mà kéo cô vào nhà, đưa cho cô chiếc khăn mặt

– Em sẽ thi vào trường đại học tốt, sau đó nhất định sẽ du học Oxford, trở về sẽ thành người tài giỏi như thầy, có thể sánh vai bên thầy. Bốn năm là đủ, lúc đó em 22 tuổi, khoảng cách giữa chúng ta sẽ ngắn lại

Cô cười xấu hổ, đôi mắt đẹp sáng bừng như sao rời.

– Vậy giờ em chạy tới làm gì?

Bốn năm quá xa vời. Thật ra anh là một người cực kì bình thường, cũng chẳng có gì là thú vị

Cô lo lắng:

– Thầy có thể chờ em không? Bốn năm tới, thầy không được thích ai khác! Thật đấy, em hứa, em sẽ cố gắng lớn lên, cố gắng đuổi kịp thầy

– Tôi không biết có nên tin lời của người bị tình yêu làm mê muội không.

– Thầy cứ xem biểu hiện của em

– Được!

Cô vươn cánh tay nhỏ bé mà ôm chặt anh:

– Thầy nhất định phải chờ em

Anh chớp mắt nhìn xuống che đi sự chua xót trong đáy mắt

– Em về đây thầy Âu!

Cô vui mừng vẫy vẫy tay rồi mở cửa

– Em... đến kiểu gì?

Anh đuổi theo

– Đi xe bus ạ

– Tôi tiễn em!

Cô từ chối:

– Chờ khi nào em làm bạn gái của thầy đi, giờ thầy chính là thầy của em, không có nghĩa vụ này! Làm phiền thầy rồi

Cầu thang truyền tới bước chân sôi nổi của cô, Âu Dương cô đơn đứng đó hồi lâu.

Hôm sau, lúc ăn trưa, Âu Dương nói với chủ nhiệm lớp, buổi tối anh rảnh, một tuần có thể trông lớp tự học tối vài buổi. Chủ nhiệm mừng rỡ nói:

– Thầy Âu, tôi ngại nói với cậu chứ thực ra ai cũng mong cậu có thể trông lớp buổi tối, bọn trẻ rất thần tượng cậu

Trần lớp học có một chiếc đèn lớn, buổi tối bật lên khiến phòng sáng như ban ngày nhưng như vậy càng khiến bóng đêm bên ngoài trở nên u tối.

Thời tiết rất lạnh, ngồi một hồi Âu Dương đã thấy chân tê rần. Anh đứng dậy đi dạo quanh phòng. Đến bên bàn Phùng Hành. Lần đầu tiên thấy bàn Phùng Hành chất đầy sách giáo khoa chứ không phải là giấy Tuyên Thành.

Cô ngẩng đầu cười thản nhiên. Khuôn mặt trắng nõn dần ửng hồng. Tươi trẻ, đáng yêu như vậy, thông minh lanh lợi như vậy, hạnh phúc thỏa mãn như vậy.

Âu Dương nhắm mắt lại, khi mở mắt ra cô đã cúi đầu miệt mài ôn tập

Tiếng chuông hết giờ vang lên, phòng học yên tĩnh biến thành mặt biển sôi trào.

Theo đám đông xuống lầu, Âu Dương cố ý đi đến trạm xe bus, thấy Phùng Hành bắt xe về nội thành thì mới thở phào nhẹ nhõm

7. Chương 7

Sau khi tuyết tan, ánh mặt trời rực rỡ đến độ chỉ có thể híp mắt mới nhìn được xung quanh

Còn chưa bước vào văn phòng đã nghe được tiếng cười sang sảng của tổ trưởng tổ bộ môn. Những giáo viên của lớp đặc biệt đều vây quanh trước máy tính. Hôm nay là kết thúc chấm thi cuối kỳ, hẳn là đã có top 10. Phùng Hành đứng thứ 12, kém hai điểm so với người thứ 10, là người duy nhất đạt điểm tuyệt đối môn tiếng Anh.

Tổ trưởng nói:

- Tôi có một dự cảm, kì thi đại học sắp tới, Phùng Hành nhất định sẽ có thành tích tốt

Chủ nhiệm lớp không dám cam đoan, trước kia Phùng Hành cũng từng có thành tích này nhưng sau đó lại xuống dốc không phanh

- Dám cá không?

Chủ nhiệm lớp nghiêm túc móc ví:

- Thầy Âu, thầy làm nhân chứng đi

Âu Dương cười nói:

- Tìm người khác đi, tôi nhất trí với tổ trưởng

Từ Lỗi gọi điện đến văn phòng, Âu Dương nhận.

- Lúc nào về quê mình cho xe đến đón cậu
- Không cần, mình tự bắt xe về được, cũng không xa
- Mình thuê xe cho cậu, thế tiện hơn
- Không cần
- Không phải là không có bằng lái xe đấy chứ? Từ Lỗi cười trêu
- Vợ vẫn, mình có bằng lái quốc tế.

Nhưng mà... Âu Dương thầm thở dài, thị lực của anh rất kém, gần đây không thể không đeo kính.

Cuối cùng, Âu Dương nghe theo sắp xếp của Từ Lỗi, để người lái xe đưa về

Trước kì nghỉ, tâm tình của học sinh luôn rất tốt. Từ khi khai giảng cho trước khi thi vào đại học, kì nghỉ đông này như ánh rạng đông vậy

Buổi lễ kết thúc, đám học sinh tốp năm tốp ba quay về. Trường học có liên hoan, lúc kết thúc thì trời đã tối

Ở cổng trường, Âu Dương nhìn thấy Phùng Hành và một vài học sinh khác đang dây dưa, chẳng biết là làm gì. Từ sau đêm mưa đó, sáng sớm và buổi tối cô không còn chạy theo Âu Dương về nhà trọ nhưng buổi trưa vẫn đến nhà ăn của nhân viên ăn cơm. Trước mặt anh, cô rất cung kính như một học trò lễ phép. Chỉ có đôi mắt long lanh đầy tình cảm là khiến Âu Dương có thể đọc được nhiều tâm sự thầm kín.

- Thầy Âu!

Cô bỏ qua đám bạn, chạy về phía anh:

- Em không bắt kịp xe bus, cũng không mang theo tiền

Cô nhìn anh rất cẩn thận, sợ anh sẽ không để ý đến mình

Cô là người cao ngạo, tự phụ như thế, sao lại có vẻ mặt sợ hãi này? Chỉ có tình yêu mới khiến con người ta trở nên hèn mọn. Lòng Âu Dương tê tái.

- Thầy đưa em về!

Cô không dám tin mà bưng miệng, sao đó có chút ngượng ngùng:

– Em mặc nhiều quần áo, hơi nặng

– Thầy không phải là thư sinh trói gà không chặt, lên đi

Âu Dương vỗ vỗ vị trí đằng sau:

– Nhưng không được ôm thầy, tự bám vào yên xe.

Cô cười rất vui vẻ:

– Ôm là quyền lợi của riêng bạn gái. Giờ em không ôm

Buổi tối hôm đó không có gió, đường vì có tuyết mà hơi trơn. Đi một lúc, Phùng Hành sẽ xin xuống đi bộ một đoạn:

– Con đường này không dài, em muốn ở bên thầy nhiều một chút. Nghỉ đông những 20 ngày cơ đấy!

Giọng cô chất chứa muộn phiền

– Em có thể nhắn tin cho thầy không, hỏi bài tập, chúc mừng năm mới...

Âu Dương than nhẹ, vươn tay kéo lại mũ trùm đầu cho Phùng Hành:

– Muốn nhắn thì cứ nhắn.

Dù đường có dài thì cũng phải đến đích, rất nhanh đã đến nhà Phùng Hành. Cô đột nhiên dừng bước, hai tay trùm trong bao tay dày túm lấy góc áo, do do dự dự, ngẩng đầu lên rồi lại cúi xuống, môi mím chặt.

– Muốn nói gì thì nói đi! Âu Dương buồn cười.

– Thầy, gần đây biểu hiện của em tốt như vậy, thầy có thể thưởng cho em không

– Em muốn thưởng thế nào?

Vừa dứt lời, cô đột nhiên nhào tới, vội vã ôm chặt anh rồi vội vã buông tay, vội vã chạy đi:

– Chúc thầy năm mới vui vẻ

Tiếng cười thanh thúy như tiếng chuông bạc reo vang

– Nha đầu kia!

Âu Dương dắt xe, không nén nổi mà mỉm cười.

8. Chương 8

Đẩy cửa sổ ra, hương thơm cỏ cây tươi mát ủa vào, đập vào mắt là một vùng xanh biếc. Qua một mùa đông, nơi đây lại đón mùa xuân về, cỏ cây hoa lá lộng lẫy thay một lớp áo mới, tâm tình của Âu Dương cũng thoải mái hơn.

Cửa hàng sữa đậu nành có thêm vài loại mới nhưng Âu Dương vẫn thích đậu đen và hạnh nhân

Lúc tính tiền, anh bảo nhân viên lấy thêm một ly đậu nành hạch đào và một chiếc bánh mousse vị trà xanh. Chương trình học cấp ba đã hoàn toàn chấm dứt. Từ nay trở đi, bắt đầu hàng loạt các kì thi. Các trường đại học lớn trong nước đã bắt đầu làm công tác chiêu sinh.

Bầu trời trường học là một lớp mây dày bao phủ khiến mọi người đều cảm thấy nặng nề

Nhân giờ thể dục, Âu Dương đến phòng học, bỏ túi giấy vào ngăn kéo của Phùng Hành.

Thi khảo sát áp dụng theo cách thi tuyển vào đại học, một ngày tối đa ba môn. Tiếng Anh thi buổi chiều. Lúc Âu Dương phát đề liếc nhìn qua Phùng Hành một cái. Cho dù là người có thiên phú thì trước những kì thi đầy áp lực cũng có chút lo lắng. Cầm vốn thon gọn giờ nhợt hoắt.

Phòng học yên tĩnh đến độ khiến mọi người kinh sợ, chỉ có tiếng giấy bút sà sạt.

Chủ nhiệm nói, thời kì này, học sinh như cung đã kéo căng, nhẹ nhàng bắn ra thì dây cung mới không đứt, chỉ có thể nhẹ nhàng chứ không thể cứng rắn. Âu Dương nhớ lại khi mình thi đại học cũng vậy, luôn muốn làm gì đó để phát tiết, gào thét nhưng lại chẳng thể làm gì

Tiếng chuông hết giờ vang lên, mọi người đều ngẩng đầu, Âu Dương cho học sinh ra ngoài giải lao, tự mình đi thu bài

Phùng Hành không đứng dậy, chậm rãi thu dọn sách vở, Âu Dương đi đến bên cạnh cô, cô đột nhiên đứng lên. Trong nháy mắt, Âu Dương cảm thấy có cái gì đó mềm mềm, lạnh lạnh chạm vào môi mình.

– Thầy, đây là hương vị trà xanh. Phùng Hành khẽ cười.

Âu Dương hoảng đến toát mồ hôi lạnh, muốn trách lại không nỡ:

– Mau ra ngoài nghỉ ngơi đi

– Em không thấy mệt, mà có mệt cũng vui

Nụ cười của cô như đóa hoa xuân nở rộ dưới ánh mặt trời:

– Em đang đến gần thầy rồi đây

Cha Phùng Hành đến trường bàn với chủ nhiệm về nguyện vọng của Phùng Hành. Ý ông là trường B nhưng trường học lại đề nghị nên để Phùng Hành thi trường A. Về lý thuyết mà nói, bất luận phương diện nào thì trường A cũng tốt hơn trường B.

Nhưng ông Phùng rất kiên quyết, nói trường B và trường Oxford có quan hệ gần gũi hơn, hàng năm đều có trao đổi sinh viên. Hành Hành muốn học Oxford

Vậy à, được, thế thì trường B đi. Chủ nhiệm lớp tươi cười hơn hở lấy danh sách điểm thi khảo sát vừa rồi, lần này Phùng Hành xếp thứ 5, chỉ cần không có gì bất ngờ thì vào đại học B là chuyện không khó

Âu Dương ngẩng đầu khỏi đồng hồ bài thi, nhìn theo bóng cha của Phùng Hành.

Bữa tối, Phùng Hành lo lắng chạy đến nhà ăn tìm Âu Dương. Âu Dương có chút kinh ngạc

– Thầy, mẹ của Lý Nhất Dân nói nhìn thấy thầy trong bệnh viện

Lý Nhất Dân cũng là học sinh lớp đặc biệt, điểm ngay sát đuôi Phùng Hành.

– Thầy cười nói với một nữ bác sĩ xinh đẹp

Âu Dương vui vẻ, đây mới là vấn đề mấu chốt:

– Nói chuyện bình thường, người bệnh sao dám cáu giận với bác sĩ

Phùng Hành thở phào nhẹ nhõm một hơi:

– Thầy đi khám bệnh?

– Đúng

– Giờ đã khỏe chưa?

– Em nói xem?

Âu Dương xòe tay

– Thầy khỏe lắm, tốt lắm.

Cô nghịch ngợm tháo kính mắt của anh xuống:

– Chỉ là đeo kính trông hơi già, cho em đi!

Cô vui vẻ quay về lớp học buổi tối

Âu Dương xoa xoa mắt cười cười sau đó thở dài nặng nề

9. Chương 9

Ngày công bố thành tích thi đại học, Nhất Trung bắn rất nhiều pháo hoa, nhuộm nửa bầu trời thành gấm vóc. Năm nay không có gì bất ngờ, mọi người đều đạt được nguyện vọng.

Thủ khoa ban xã hội của tỉnh là Phùng Hành, không tính là hắc mã* nhưng cũng khiến các giáo viên rất vui mừng. Ngày chúc mừng, Từ Lỗi cũng đến, uống rượu say mềm. Trước khi anh khóc lóc than thở, Âu Dương vội đưa anh về nhà

(Hắc mã: ý là người khiến người khác không thể nhìn rõ thực lực bản thân)

Thời tiết oi bức báo hiệu đông tố sắp kéo đến.

Âu Dương vừa bước đến cầu thang thì những hạt mưa to như hạt đậu đã trút xuống.

Phùng Hành ngồi trên bậc thang, hai tay chống cằm, nhìn anh cười dịu dàng

Cô mặc chiếc váy màu trắng in hoa, tóc dùng dây lụa buộc lại, trời ạ, cô còn dùng nước hoa, đúng là thiếu nữ.

Âu Dương mỉm cười mở cửa:

– Hôm nay cha mẹ không đưa em đi chúc mừng

Cô như rất quen mà mở tủ lạnh, lấy từ trong một chai nước rồi đưa cho anh:

– Có đi, em không đợi kết thúc thì đến đây. Thầy, giờ tính ra em đã thành công được một nửa, như vậy, có phải em đã là bạn gái một nửa của thầy rồi không?

Cô cười, đầu nghiêng nghiêng, tay chấp sau lưng, hơi nhón chân, mắt nhìn chăm chú vào anh

Anh như giận dữ mà trừng mắt nhìn cô, vỗ vỗ đầu cô:

– Bạn gái làm gì có chuyện một nửa. Không thể cắt xén nguyên vật liệu chỉ vì cái lợi trước mắt

– Thầy thật tàn khốc!

Cô mím môi trông rất tội nghiệp

– Vậy ước hẹn lúc trước của chúng ta không tính nữa, em muốn đổi ý?

– Không không, em tuân thủ hiện định. Cô vội vàng nói.

Anh trù trừ một hồi rồi chậm rãi dang tay:

– Lại đây, thưởng ột cái ôm

Cô như quả pháo nhỏ, nhào vào vòng ôm của anh, hai tay ôm chặt lưng anh:

– Âu Dương, ôm nhiều một chút được không?

Anh mỉm cười nhéo mũi cô:

– Da mặt dày thật!

– Cũng có hơi ngại nhưng mà em chỉ mặt dày trước mặt thầy, cũng chẳng sao đúng không

Cô cọ cọ trong lòng anh, tai dán lên ngực anh

– Thật mong giờ khắc này là tận thế

– Ọc ọc!

– Thế thì em và thầy vĩnh viễn chẳng rời xa nhau

Ầm! Ngoài cửa sổ tiếng sấm vang rền, trời càng mưa mau

Trong tiếng mưa rơi, Âu Dương nghe tiếng mình hỏi:

– Sao lại thích tôi, em hẳn nên yêu Hoàng Dược Sư mới đúng

Cô vô tội nói:

– Theo kịch bản thì đúng là phải thế nhưng vì sao thầy lại xuất hiện? Đúng rồi, có phải thầy là Âu Dương Phong

– Lão độc vật đó cũng rất đáng ghét

Hai người cười lớn

– Chờ giấy báo gửi về, tôi đưa em đi ăn cơm Tây

– Là hẹn hò sao?

Anh dịu dàng vuốt ve mái tóc cô:

– Em nói sao thì là vậy!

Cô làm nũng đáp:

– Thầy đúng là trong ngoài bất nhất, thực ra thầy cũng rất thích em đúng không?

Anh thương tiếc nhìn cô chăm chú, không phải lòng dạ bất nhất mà là... vận mệnh sớm đã an bài.

Giấy báo trúng tuyển của đại học B gửi tới

Cha Phùng Hành mở tiệc ở khách sạn xa hoa nhất thành phố để cảm ơn các thầy cô.

Tối hôm sau, Âu Dương và Phùng Hành hẹn nhau ở cửa hàng Green Sleeves.

Đã rất lâu không mặc tây trang, đeo caravat, Âu Dương lắc lắc cổ, soi gương đi soi gương lại. Tóc càng lúc càng thưa, anh cười chua xót.

Anh tặng Phùng Hành một bó hoa hồng vàng và một chiếc vali lớn

– Sau này đem nó đi khắp nơi, nhìn ngắm thế giới xung quanh

Anh cười kéo ghế cho cô, hôm nay cô trang điểm phơn phớt, trông thật dịu dàng

– Nếu chiếc vali này to hơn thì tốt rồi, như thế có thể cất được cả thầy vào đó

Cô đón lấy đóa hồng, buồn bực chớp mắt:

– Sao lại là hoa hồng vàng?

– Hoa hồng vàng thì sao?

Anh vẫy người phục vụ tới rót rượu vang

– Hoa hồng vàng đại biểu cho lời xin lỗi, Âu Dương, em đã nghĩ thầy sẽ tặng em hồng đỏ cơ

– Vậy ăn xong lại mua hồng đỏ cho em

– Không! Đây là bó hoa đầu tiên thầy tặng em, ý nghĩa rất khác

Cô quý trọng vùi mặt vào bó hoa, hít một hơi thật sâu.

Đó là một buổi tối vui vẻ, âm nhạc, rượu ngon, món ngon, sự dịu dàng cô chờ đợi đã lâu. Phùng Hành luôn mỉm cười. Cô nghĩ, cô phải ghi nhớ mọi thứ, sau này khi rời khỏi nơi đây, sẽ từ từ đem ra mà ngẫm nghĩ.

Ánh trắng như lớp lụa mỏng, nhẹ nhàng phủ lên vạn vật. Lần đầu tiên anh chủ động nắm tay cô, nhìn bóng hai người bị ánh trắng kéo dài.

Dưới gốc cây, anh dịu dàng mà yêu thương nâng cằm cô lên, hôn lên môi cô. Đây là nụ hôn thực sự, chân thành, tình cảm, sâu sắc, mang theo hơi ấm của anh, bộc lộ tình cảm của anh

Cô khóc vì quá đổi vui mừng

– Nha đầu ngốc!

Anh cười rồi lau nước mắt cho cô

Cô vùi đầu trong ngực anh:

– Còn ba năm nữa, không, em sẽ cố gắng chỉ trong hai năm thôi, anh phải chờ em!

– Được, chờ em!

Anh nhìn cô lên lâu, giống như người bạn trai chu đáo, thấy phòng cô sáng đèn thì mới rời đi

Gió tháng bảy thổi đến, lòng buồn bã, cảm giác trên mặt có gì đó bò qua, anh vươn tay sờ, không ngờ cả bàn tay ẩm ướt.

Anh quay đầu, cửa sổ là bóng dáng mảnh mai của cô, cô đang vẫy tay

Anh cũng vẫy tay, sau đó rảo bước nhanh.

10. Chương 10

– Vì sao?

Từ Lỗi như đứa trẻ bị bắt nạt, vô cùng tủi thân

– Mình thực sự không sinh ra để dạy học, nên quy ẩn núi rừng

Âu Dương kéo hành lý ra khỏi phòng, nhét chìa khóa vào tay Từ Lỗi.

– Mình biết, để cậu đi dạy là giết gà dùng dao mổ trâu. Từ Lỗi hiểu

Âu Dương kinh ngạc nhìn anh rồi nói:

– Một năm qua, cảm ơn cậu!

– Cảm ơn cái gì?

Khóa vừa rời thì vào đại học điểm tiếng Anh rất cao, hẳn là anh cảm ơn Âu Dương mới đúng

Âu Dương cười cười:

– Có rảnh về quê mình uống rượu, mình bảo mẹ làm đồ ăn thôn dã cho cậu ăn.

– Cậu có thể về nghỉ ở quê vài ngày mà

Từ Lỗi cho rằng Âu Dương muốn quy ẩn núi rừng chỉ là chuyện đùa. Dốc lòng trong công việc, có đôi khi sẽ cảm thấy mệt mỏi, nghỉ ngơi một hai năm rồi lại quay lại từ đầu.

Từ Lỗi rất ra dáng người bạn chí cốt, tìm xe tiễn Âu Dương. Âu Dương nhờ lái xe đưa vào nội thành một lát. Hôm qua Phùng Hành đến đại học B báo danh, anh đứng chờ dưới lầu nhà Phùng Hành.

Lại sang thu, cây cối đã nhuộm màu của trời đất. Mấy cây lê trước nhà rất sai, trái nhiều đến độ nhà ăn không hết, mẹ anh đem một giỏ đầy sang biểu hàng xóm

Âu Dương ngồi trong vườn, anh ngửi được mùi hương hoa cúc, nghe được tiếng cha đang bàn chuyện nhà bên bờ ruộng. Ánh mặt trời chiếu lên người rất hiền hòa. Về quê luôn có thể cảm nhận được sự biến hóa của đất trời

Một tiếng chuông vang, là chuông báo có tin nhắn

Âu Dương cười cười nhưng không động đến điện thoại. Phùng Hành vào đại học B rồi gần như thành người nổi tiếng. Cô tham gia diễn thuyết, tham gia thi đấu. Cô nói, muôn lập kỉ lục, trở thành sinh viên trao đổi trong thời gian ngắn nhất

Anh luôn gọi điện thoại cho cô trước bữa ăn

Cô hoạt bát hơn thời trung học rất nhiều, chỉ nghe giọng là có thể nhận ra.

Có đôi khi trong điện thoại có thể nghe được giọng của nam sinh

Gần đây, cô có vẻ bận, ít gọi điện, nhắn tin hơn. Cô nói, cô không thể chờ, biệt ly khiến người ta không thể chịu đựng được, cô muốn sớm được đoàn tụ với anh

Nhưng là sớm hay là muộn!

Anh day day trán.

Bên ngoài truyền đến tiếng còi ô tô, khiến mấy chú gà béo đang đi lại thong dong đều cả kinh mà chạy lạch bạch

– Âu Dương!

Từ Lỗi cẩn thận gọi

Anh ngồi dậy, nhìn theo hướng phát ra tiếng nói, cười đáp:

– Sao đến không gọi điện trước?

Từ Lỗi kinh ngạc trợn trừng mắt:

– Mới hai tháng không gặp, sao cậu...

Từ Lỗi không thể mở lời, hai mắt Âu Dương đã mất tiêu cự, hình như...

– Vẫn ổn mà, chúng ta vẫn còn có thể ngồi nói chuyện, tự lấy ghế ngồi đi

Từ Lỗi ngồi xổm xuống, nắm tay Âu Dương, bàn tay lạnh lẽo:

– Cậu làm sao vậy? Anh ghen ngào

– Mình kìm nén lâu rồi, nơi này có một khối u. Âu Dương tự giễu chỉ vào đầu

Mùa xuân năm trước thường thấy đầu óc choáng váng, đi chụp CT. Bác sĩ tóc hoa râm nói với anh đầy bất đắc dĩ: “Khối u ở ngay nơi tập trung rất nhiều dây thần kinh, không thể mổ. Trước mắt vẫn còn ổn. Chàng trai trẻ, buông mọi thứ đi, đi làm chuyện khiến mình vui vẻ đi!”

Anh không biết làm gì thì mình sẽ vui vẻ. Mấy năm qua, vội vàng đi học, vội vàng tranh đấu kiếm tiền, ngay cả yêu đương cũng không rảnh bận tâm

Anh tự cười cợt mình, chỉ có quy ẩn núi rừng

Từ Lỗi lại òa lên khóc như đàn bà:

– Sao cậu không nói ình biết?

– Cậu đâu phải là thần y, nói cho cậu làm gì? Nhưng mà Từ Lỗi à, một năm qua mình rất vui!

Là Từ Lỗi khiến cho anh gặp cô. Đời này chẳng còn gì tiếc nuối.

Khi còn trẻ, cố gắng phấn đấu vì cha mẹ, lớn lên khiến bạn bè ngưỡng mộ, khi cuộc đời trở nên ảm đạm chẳng còn ánh sáng, có một cô gái thuần khiết yêu anh bằng một tình yêu chân thành

Anh đã cảm nhận được sự ngọt ngào của tình yêu

Đời người tuy ngắn ngủi nhưng lại rực rỡ tựa gấm hoa

Một tú vu lâm, phong tất tột chi*

(Ý nghĩa của nó là: cây cao vượt rừng cây tất sẽ bị gió quạt, hoàn mỹ quá cũng không phải là chuyện tốt)

Ban đầu chỉ định khích tướng cô, để cô quay về quỹ đạo, sống cuộc sống của thiên tài. Không ngờ cô lại chuyên tâm vì tình yêu đến vậy.

Động lòng, bản thân không thể

Đáng tiếc, anh không thể chờ cô trưởng thành, không thể bên cô đến mãi mãi. Cho nên anh chỉ có thể tặng hoa hồng vàng cho cô, chỉ có thể nói câu xin lỗi.

Thuốc đã không ức chế được sự phát triển của khối u, anh đã mất đi thị lực, liệt nửa người. Tin nhắn cô gửi đến anh không thể nhắn lại. Gọi điện cho cô là nhờ người mẹ tuổi già đeo kính lão ấn phím thay anh.

Nhưng vẫn rất vui vẻ

Anh nhớ rõ khuôn mặt xinh đẹp của cô, ánh mắt cô linh hoạt mà nhìn anh ngây ngốc. Khi thu hết cam đảm để tỏ tình với anh. Mái tóc ấy đen nhánh như mực...

– Mình đưa cậu đi bệnh viện!

Từ Lỗi khóc đến không thở nổi

Anh mỉm cười:

– Cũng không phải là mới vài ngày!

– Mình phải làm sao bây giờ?

Từ Lỗi nói năng lộn xộn.

Từ Lỗi là cục trưởng trẻ, có thị trường chiều cố, về sau tiền đồ tất như gấm hoa. Tiền anh để lại có thể khiến cha mẹ chẳng phải lo chuyện áo cơm.

Không còn gì vướng bận!

Ý thức có chút mơ hồ, Từ Lỗi liều mạng gọi:

– Âu Dương, cậu có nguyện vọng gì không?

Nguyện vọng ư? Nếu có thể, hãy chôn anh trên đảo Đào Hoa đi! Xem Phùng Hành và Hoàng Dục Sư của cô ấy sống cuộc sống hạnh phúc, sau đó sinh ra một Hoàng Dung cổ quái, điều ngoa.

Những ngày bên nhau, anh dùng hết khả năng mà yêu cô, cẩn thận bảo vệ cô

Mối tình đầu chính là để hoài niệm.

Khi cô hạnh phúc, vui vẻ, đôi khi nhớ tới anh cũng chẳng cảm thấy tiếc nuối

Duyên phận chỉ ngăn ngừa vậy thôi

Anh mỉm cười, một nụ cười hạnh phúc

Từ Lỗi chào tạm biệt anh, anh cười nói đi đường bình an mà không nói hẹn gặp lại. Bạn học một thời, sợ là chẳng còn cơ hội cùng nhau uống rượu tán gẫu.

Gió nổi lên, người lạnh run

Lại có tin nhắn. Là Phùng Hành sao, anh tin, là có tin tốt muốn chia sẻ cùng anh.

Anh vươn tay định tìm di động nhưng nửa người còn lại cũng chẳng thể động nữa rồi

Anh nói với không khí: Chúc em hạnh phúc, cô bé tôi yêu!

Lòng dần bình an

Anh chậm rãi nhắm mắt

Tim lặng yên, thế giới cũng lặng yên

— The End —

Ghi chú:

Trong truyện có nhắc đến tác phẩm “Anh Hùng Xạ Điêu” của Kim Dung – Kim lão gia. Chu Bá Thông, Hoàng Dung, Hoàng Dục Sư, Phùng Hành, Âu Dương Phong đều là các nhân vật trong truyện. Đảo Đào Hoa là nơi ở của Hoàng Dục Sư. Bạn nào có nhã hứng hãy tìm đọc Anh Hùng Xạ Điêu nhé, truyện đảm bảo vô cùng hay :) Còn mình vừa chỉnh sửa hoàn tất truyện ngắn trên, giờ hơi buồn nên không chú thích

nhiều. Từ lúc đọc truyện rồi edit xong truyện chỉ vắn vẹn 3 tiếng đồng hồ. Vẫn còn nhiều chỗ thiếu sót, mong các bạn góp ý thêm :)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/di-tim-dao-dao-hoa>